

1859.
14. júlí. 31. Bréf dómsmálastjórnarinnar til stiptamtmannsins á Íslandi og amtmannsins í Norður- og Austurumdæminu, um skilning á opnu bréfi 19. maí 1854.

Dómsmálastjórnin hefur, eptir að vera kvödd þar til¹, í dag úrskurðað, að opið bréf 19. maí 1854 skuli skilið á þann veg, að svo framarlega sem kaupmenn sanna, að þeir séu eigendur eða meðeigendur að einhverju föstu verzlunarhúsi á Íslandi, skal þeim vera heimilt að kaupa íslenskar vörur, og selja vöru- tegundir þær, er opið bréf 19. maí 1854 nefnir, annarstaðar á ströndum Íslands, en á hinum löggildu verzlunarstöðum; en þar á móti geta þeir ekki flutt aðrar vörur, en þetta opna bréf nefnir, til innbúa slíkra staða, nema þeir fyrst hafi selt þær á hinum föstu verzlunarstöðum, en enganvegin þegar þeir hafa selt þær annarstaðar sem lausakaupmenn, þar það liggur í augum uppi, að slíkt mundi leiða til þess, að farið yrði kringum ákvörðun þá, er hér ræðir um. Þetta látum vér yður, herra stiptamtmaður (amtmaður), hérmeð vita yður til leiðbeiningar.

28. júlí. 32. Bréf dómsmálastjórnarinnar til amtmannsins yfir Norður- og Austurumdæminu, útaf umkvörtun Kristjáns Jónssonar í Stóradal, um það hvernig farið var að við hann í kláðamálinu.

Í bréfi 10. janúarm. þ. á. hefur dómsmálastjórnin fengið álit yðar, herra amtmaður, viðvíkjandi umkvörtun Kristjáns bónda Jónssonar í Stóradal í Húnavatns sýslu, útaf aðferð þeirri er höfð var í frammi frá hálfu hins opinbera, er hann neitaði að uppfylla boð amtsins um að skera niður geldfé sitt; hafði hann fyrst og fremst sótt um það, að stjórnin með úrskurði sínum

1) Amtmaður Melsteð hafði nefnilega skýrt stjórninni frá, hvað gjört hefði verið við hina ólöglegu verzlun lausakaupmannanna Simonsens, Christensens og Glads á Steingrímsfirði í fyrra, og beiðzt úrskurðar stjórnarinnar um málið.

skyldi utkljá málið á þann hátt, að hann annaðhvort með öllu losaðist við varðkostnað þann, er hann var skyldaður til að greiða, eður þá að kostnaður þessi yrði hæfilega lækkaður; en fengist ekki þetta, hafði hann beðið um, að stjórnin að minnsta kosti skyldi bjóða, að málinu yrði skotið til úrskurðar dómstólanna, og að honum þá yrði veitt gjafsókn.

Um þetta efni lætur stjórnin yður vita, herra amtmaður, sjálfum yður til leiðbeiningar og til auglýsingar fyrir Kristjáni bónda Jónssyni, að þaræð hann í máli þessu hefur gefið skylaust loforð um að takast á hendur skuldbindingar þær, er hér ræðir um, getur stjórnin ekki losað hann við þær, en að hann sjálf-sagt á kost á því, að framfylgja rétti sínum við dómstólana, ef hann treystist til að sanna, að loforðið, eins og segir í umkvörtun hans, hafi verið fengið með slíkri andlegri þvingun, að það sé ómerkt.

1859.
28. júlí.

33. Bréf dómsmálastjórnarinnar til kirkju- og kennslu- stjórnarinnar, um læknaSKIPUN á Íslandi og styrk handa Íslenzkum læknaefnum.

9. águst.

Það er kunnugt kirkju- og kennslustjórninni, að Dr. med. Schleisner, jústizráð, sem nú er yfirlæknir í hertogadæminu Slèsvík, hefur gjört uppástungur um betri læknaSKIPUN á Íslandi, og að þetta leiddi til þess, að stjórnin fyrir milligöngu háskólaráðsins fekk álitsskjal um málið frá læknisfræðisdeild háskólans og stjórnarnefnd þeirri, er ræður fyrir hinum svo kallaða „kommúnitets“-sjóði.

Eins og kunnugt er lutu uppástungur Schleisners jústizráðs að því, að ráða bót á hinum mikla læknaSKORTI á Íslandi með því að fjölga læknaembættum, og jafnframt með því að reyna að koma því svo fyrir, að ávallt verði nóg til af innlendum Íslenzkum læknaefnum, og til þess þetta gæti orðið stakk hann meðal annars upp á því, að gjöra skyldi þá undantekningu frá hinum almennu reglum, að leyfa Íslendingum að stunda læknisfræði við háskólann, þó ekki væru þeir stúdentar,